Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 216 282 van 31 januari 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **X**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 2 augustus 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 juli 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 augustus 2018 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor verzoeker en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 december 2015 diende verzoeker een aanvraag in voor een visum met het oog op gezinshereniging met zijn toenmalige Belgische echtgenote A.M., die op 12 mei 2016 werd goedgekeurd, waarna verzoeker een F-kaart werd toegekend als familielid van een Unieburger.

Nadat verzoeker scheidde van mevrouw A.M. nam de gemachtigde op 20 november 2017 een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Tegen deze beslissing diende verzoeker beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwisting (hierna: de Raad), dat op 30 mei 2018 bij arrest nr. 204.604 werd verworpen.

In februari 2018 huwde verzoeker met Mw. B.M. van Belgische nationaliteit.

Op 13 juli 2018 nam de gemachtigde een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"Naam: B., H. (…)
Nationaliteit: Marokko
wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naartoe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Zie motivatie bijlage 21 dd. 20.11.2017 dewelke aan betrokkene werd betekend op 12.12.2017. Er werd beroep ingesteld tegen voormelde beslissing. Dit beroep werd bij arrest nr. 204 604 van 30.05.2018 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Betrokkene verblijft immers langer dan de in artikel 6 van dezelfde wet bepaalde termijn.

Van enige medische problematiek op naam van betrokkene of van minderjarige kinderen is nergens sprake in het dossier. Wat betreft het familie- en gezinsleven van betrokkene blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon gescheiden zijn. We kunnen dus stellen dat de relatie met de referentiepersoon in het kader van de gezinshereniging voorbij is. Derhalve kan het gezinsleven met de referentiepersoon evenmin als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. Het logische gevolg van het intrekken van het verblijfsrecht is dat betrokkene het land moet verlaten."

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het redelijkheidsbeginsel. Verzoeker meent ook dat er een manifeste appreciatiefout werd gemaakt.

Hij licht dit middel toe als volgt:

"2. Aangaande de gegrondheid van het beroep:

[…]

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:
"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dat voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economische welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het begrip 'gezinsleven' in voormeld artikel 8, 1ste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat zij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.
Verzoeker woont samen met zijn partner, zij heeft de Belgische nationaliteit Het koppel woont samen. Ze huwde op 16.02.2018 in Nadour (Marokko). De registratie van het huwelijk werd uitgesteld door de gemeente Houthalen-Helchteren in afwachting van het advies van het parket. Bovendien is zijn partner zwanger. De bevalling is uitgeteld voor februari 2019.

Aangezien verzoeker aldus onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM valt, dient artikel 8, tweede lid van het EVRM in ogenschouw genomen te worden. Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft (legaliteitstoets), dient te worden opgemerkt dat de 'inmenging van het openbaar gezag' inderdaad bij wet is voorzien, met name in het artikel 12bis van de Vreemdelingenwet.

Wat de tweede voorwaarde betreft, de legitimiteitstoets, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minsten één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft, namelijk de vrijwaring van 's lands openbare orde. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Volgens een vaststaand principe van internationaal recht komt het immers aan de staten toe om de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Tevens moet de inmenging noodzakelijk zijn in een democratische samenleving of anders geformuleerd moet er een proportioneel evenwicht bestaan tussen de inmenging en de ermee nagestreefde doelstelling (de noodzakelijkheids- of proportionaliteitstoets).

Het artikel 8 van het EVRM laat uitdrukkelijk een inmenging van het openbaar gezag in het privé- of gezinsleven toe indien dit bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Aan de hand van de 'fair balance'-toets, zal blijken of er sprake is van een positieve verplichting. De 'fair balance'-toets is een afweging van belangen in redelijkheid, welke niet mag leiden tot onevenredige hardheid. De bestreden beslissing schendt dan ook het redelijkheidsprincipe daar verzoeker binnenkort vader zal worden van een Belgisch kind en hij bij zijn dochter en partner wenst te blijven.

Deze 'fair balance'-toets houdt in dat er een evenwicht moet zijn tussen het belang van een individu en het belang van de gemeenschap. Per geval moeten de concrete omstandigheden worden nagekeken om te kunnen beoordelen of er al dan niet sprake is van een positieve verplichting voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Wanneer er wel een positieve verplichting voor de staat is en de staat is deze niet nagekomen, dan is er sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM. De staat is dan haar verplichtingen, die voortvloeien uit artikel 8 EVRM niet nagekomen. Als er na de belangenafweging, de 'fair balance'-toets blijkt dat er geen positieve verplichting voor de staat is, dan is er geen sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM.

In het arrest "Rodrigues da Silva and Hoogkamer v. the Nederlands"3 heeft het EHRM geoordeeld dat een lidstaat zich niet mag laten leiden door een excessief formalisme. Factoren welke meespelen in deze belangenafweging zijn de beantwoording van de vraag of het voor verzoeker (on)mogelijk is een familieleven te leiden in het land van oorsprong, het al dan niet absoluut karakter van de verwijdering, de situatie in het land van herkomst, de leeftijd, de afhankelijkheid van de familie,...

Een terugkeer naar zijn land van herkomst zou er toe leiden dat verzoeker wordt losgerukt van zijn gezin. De "tijdelijke scheiding" kan in realiteit verschillende maanden aanslepen zonder garantie dat verzoeker weldegelijk mag terugkeren naar België.

Gelet op het feit dat het hier gaat om een zeer hechte gezinscel, dient in deze te worden gewezen dat het algemene belang van verwerende partij niet kan prevaleren op de persoonlijke belangen die verzoeker kan laten gelden.

Zelfs wanneer men dus niet tot de conclusie zou komen dat er inderdaad een schending is van het artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, is het overduidelijk dat de Belgische Staat tekort schiet in haar zorgvuldigheidsplicht en de plicht tot formele motivering. De bestreden beslissing toont immers geen enkel spoor van een volledige, en nochtans door Europese regelgeving verplicht gemaakte belangenafweging.

De dienst Vreemdelingenzaken zijn onzorgvuldig geweest daar zij geen fatsoenlijk onderzoek hebben gevoerd naar verzoeker.

De bestreden beslissing bevat geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog
noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

Verzoeker meent dat de gemachtigde niet op zorgvuldige wijze rekening heeft gehouden met alle elementen van het dossier, en dat hij met name geen rekening heeft gehouden met zijn gezinsleven in het licht van artikel van het EVRM. Verzoeker wijst erop dat hij samenwoont met zijn nieuwe partner, mevrouw B.M., van Belgische nationaliteit, met wie hij op 16 februari 2018 in Marokko is getrouwd en die zwanger is van zijn kind.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het beginsel impliceert dat de overheid met alle dienstige stukken rekening moet houden.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

'1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.'

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHMR 10 juli 2014, nr; 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 17 november 2016, nr. 236.439).

In de bestreden beslissing wordt eerst verwezen naar de motivering van de bijlage 21 van 20 november 2017 die op 12 december 2017 aan verzoeker werd ter kennis gebracht, en waartegen zijn beroep bij de Raad op 30 mei 2018 werd verworpen bij arrest nr. 206 604.

Wat verzoekers gezinsleven betreft, werd in de motivering van deze bijlage 21 het volgende gemotiveerd:

"Wat betreft de gezinssituatie kunnen we stellen dat de relatie tussen betrokkene en referentiepersoon voorbij is. Uit het rijksregister en het administratief dossier blijkt immers zoals eerder aangehaald dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Sedert 4.05.2017 zijn betrokkenen uit de echt gescheiden (HvB Nador, ReA Nador, centrum vd rechter te Zaio Marokko). We kunnen dus stellen dat de relatie met de referentiepersoon in het kader van de gezinshereniging voorbij is, waardoor verder verblijf in het kader van die relatie achterhaald is."

De Raad stelt vast dat deze motivering uitsluitend betrekking heeft op verzoekers gezinsleven met zijn eerste echtgenote A.M., van wie verzoeker op het moment dat deze bijlage 21 werd genomen inderdaad reeds gescheiden was.

Vervolgens motiveert de gemachtigde in de huidige bestreden beslissing als volgt over verzoekers gezinsleven:

"Wat betreft het familie- en gezinsleven van betrokkene blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon gescheiden zijn. We kunnen dus stellen dat de relatie met de referentiepersoon in het kader van de gezinshereniging voorbij is. Derhalve kan het gezinsleven met de referentiepersoon evenmin als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. Het logische gevolg van het intrekken van het verblijfsrecht is dat betrokkene het land moet verlaten."

Ook deze motivering heeft uitsluitend betrekking op verzoekers gezinsleven met zijn vorige echtgenote, waarover opnieuw terecht wordt gemotiveerd dat deze relatie voorbij is.

Aldus stelt de Raad echter vast dat nergens in de bestreden beslissing wordt verwezen naar verzoekers aangehaalde gezinsleven met zijn huidige partner/echtgenote, mevrouw B.M. Ook uit het administratief dossier blijkt niet dat de gemachtigde voorafgaand aan het bestreden bevel hiermee rekening zou

hebben gehouden. Nochtans blijkt uit verschillende documenten die zich in het administratief dossier bevinden en die dateren van voordat de bestreden beslissing werd genomen, dat de gemachtigde wel degelijk op de hoogte was van de relatie en het huwelijk tussen verzoeker en mevrouw B.M. Zo bevindt zich bijvoorbeeld in het administratief dossier een e-mail van 6 juli 2018 van het "Bureau Opsporingen – cel schijnrelaties" van de Dienst Vreemdelingenzaken aan de gemeente Houthalen – Helchteren met de melding dat verzoeker per volmacht is gehuwd met mevrouw B.M. en met de vraag deze volmacht op te vragen en aan de gemachtigde over te maken. Verder bevindt zich in het dossier een schrijven van 23 maart 2018 van de gemachtigde aan de Dienst Burgerzaken van de stad Bree met als onderwerp "onderzoek erkenning buitenlandse huwelijksakte – nog geen dossier Parket bekend" en met informatie over verzoeker en mevrouw B.M., met de vraag dit schrijven over te maken aan het parket indien het dossier voor verder onderzoek zou worden overgemaakt, en met de vraag de gemachtigde op de hoogte te brengen van de uiteindelijke beslissing betreffende de erkenning van het in het buitenland afgesloten huwelijk.

De Raad wijst erop dat artikel 8 van het EVRM geen bijzondere motiveringsplicht inhoudt. Hoewel dit tot aanbeveling strekt, vereist artikel 8 van het EVRM dan ook niet, in tegenstelling tot wat verzoeker lijkt voor te houden, dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk over de toepassing van deze bepaling wordt gemotiveerd. Bijkomend stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing wel degelijk is gemotiveerd aangaande het familie- en gezinsleven, doch de beoordeling van het gezinsleven is beperkt tot de vroegere referentiepersoon, Mw. A.M.

Wel moet vooreerst uitgemaakt worden of thans een beschermingswaardig gezinsleven voorligt met Mw. B.M. waar verzoeker zich in het verzoekschrift op beroept. Het waarborgen van een recht op respect voor het familie- en gezinsleven, veronderstelt immers vooreerst het bestaan van een gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

De Raad kijkt dan ook in eerste instantie na of verzoeker een gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Verzoeker die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop hij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

Zoals supra aangehaald was de gemachtigde voor het nemen van het bestreden bevel op de hoogte van de relatie en het huwelijk tussen verzoeker en mevrouw B.M. Verweerder werpt in de nota met opmerkingen evenwel op dat verzoeker niet aantoont dat zijn relatie met mevrouw B.M. beschermingswaardig zou zijn in het licht van artikel 8 van het EVRM nu nog een onderzoek lopende is met het oog op het al dan niet erkennen van de buitenlandse huwelijksakte, in het licht van een eventuele schijnrelatie.

De Raad erkent dat uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde in een uitgebreid schrijven aan de stad Bree van 23 maart 2018 heeft uiteengezet waarom het hem aangewezen lijkt het dossier over te maken aan het parket waar de buitenlandse huwelijksakte wordt aangeboden ter erkenning. Echter blijkt eveneens dat dit schrijven bijna uitsluitend ingaat op de vorige -inderdaad bedenkelijke- relatie van verzoeker met zijn ex-vrouw Mw. A.M. en op de vorige huwelijksrelatie van zijn nieuwe vrouw. Men gaat ook in op het relationeel leven van de vader van Mw. B.M. Ook al erkent de Raad dat de vorige relaties van verzoeker en diens nieuwe vrouw een relevant gegeven kunnen zijn in het licht van eventuele vatbaarheid voor schijnhuwelijken, blijkt evenwel dat niet wordt ingegaan op de huidige relatie tussen verzoeker en Mw. B.M. zelf in dit schrijven. Evenmin blijkt dat het parket al een advies heeft gegeven, noch een daaruit voortvloeiende eventuele weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand het huwelijk te erkennen. Met die gegevens kan de Raad moeilijk aannemen dat de relatie van verzoeker met Mw. B.M. kennelijk niet beschermingswaardig was op het ogenblik van de bestreden beslissing, dermate dat de gemachtigde ook niet moest overgaan tot een belangenafweging. Geheel ten overvloede blijkt ook dat verzoeker een attest van zwangerschap van Mw. B.M. voorlegt met februari 2019 als vermoedelijke bevallingsdatum.

In een dergelijke situatie had minstens uit het administratief dossier moeten blijken dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing zorgvuldig heeft gehandeld en rekening heeft gehouden met alle relevante elementen in het licht van artikel 8 van het EVRM. De gemachtigde kon zich niet beperken tot een verwijzing naar de vorige relatie met de ex-echtgenote die referentiepersoon was geweest en de bijlage 21 die ter kennis is gebracht op 12 december 2017. Het thans bestreden bevel werd pas een half

jaar later genomen en de gemachtigde kon niet zonder meer voorbijgaan aan het hem gekende huwelijk dat in die tussentijd had plaatsgevonden. Nu in casu nergens blijkt uit het administratief dossier dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met verzoekers relatie en huwelijk met mevrouw B.M., hoewel hij hiervan blijkens de stukken in het administratief dossier op de hoogte was, stelt de Raad vast dat de gemachtigde niet de vereiste zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd door in het licht van artikel 8 van het EVRM rekening te houden met alle relevante elementen van het dossier.

Verweerder stelt verder in de nota dat zelfs indien de relatie als beschermingswaardig kan worden beschouwd, verzoeker niet aantoont dat het voorgehouden gezinsleven niet elders kan worden geleid. Daarnaast meent verweerder dat verzoeker met mevrouw B.M. nauw contact kan houden via moderne communicatiemiddelen, dat de bestreden beslissing verzoekers situatie op verblijfsrechtelijk vlak niet wijzigt en ook niet verhindert dat hij de afgifte vraagt van een visum kort verblijf, specifiek gericht op het bijwonen van de geboorte van zijn kind.

De Raad merkt echter op dat deze a posteriori motivering in de nota niet vermag de vaststelling ongedaan te maken dat nergens blijkt uit de bestreden beslissing of uit het administratief dossier dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing de vereiste belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM heeft uitgevoerd.

Gelet op het voorgaande wordt een schending van de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 8 van het EVRM aangenomen.

Het enig middel is in de besproken mate gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 juli 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verweerder.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend negentien door:

mevr. A. MAES,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.
dhr. M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,
M. DENYS	A. MAES